

[Kim Behnke]

tersom man i supermarkeder kan købe mobiltelefoner billigere end et almindeligt telefonapparat.

Men for nu at blive lidt ved de svage borgere, så kunne jeg godt tænke mig at høre hr. Riishøjs vurdering af, hvad der ville ske, såfremt SEAS måtte sende regningen på de 230 mio. kr. videre under en eller anden form, for så er det jo i allerhøjeste grad de svage borgere i forsyningsområdet, der kommer til at bære de største byrder, selv om de ikke har de bredeste skuldre.

Jeg citerede tidligere i dag fra et brev, SEAS har sendt til kunderne i forsyningsområdet, hvor man allerede nu begynder at sende girokort ud. Den familie, der sidder med et budget, der knap nok kan hænge sammen, får nu en ekstraregning fra SEAS, fordi der i ledelsen af SEAS sidder nogle, som har dummet sig.

Det er da ikke at varetage de svage borgeres interesser, at de skal betale regningerne, hver gang politikere, embedsmænd, eller hvem det nu er, træffer fejlbeslutninger og dermed påfører ekstraregninger.

Så diskuterede hr. Riishøj også, om det nu også var rigtigt forstået af dagsordenen, at private koncessionerede selskaber ikke skulle deltage i sideordnede aktiviteter. Det er rigtigt forstået, for hvis man er privatkoncessioneret, har man fået et privilegium, et monopol, og så skal det ikke misbruges til sideordnede aktiviteter.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Jeg tror nu nok, at det med private koncessionerede selskaber kan blive et svært problem at tackle, hvis der er et totalt forbud mod at engagere sig i sideordnede aktiviteter. Så skal vi altså til at definere, hvad det er i forhold til private selskaber; men det kan være, vi kan få det nærmere oplyst.

Med hensyn til de tyndtbefolkede områder konstaterer jeg blot, at når vi er inde i privatiseringsdiskussioner vedrørende trafik, tager de private godbidderne: busturene til Århus og Ålborg. De tager dem selvfølgelig ikke i de tyndtbefolkede områder, hvor der er underskud.

Det samme gælder kollektiv varmforsyning: Hvis der i de mindre byer skal være en pris, der nogenlunde svarer til prisen i de store

byer, må man uundgåeligt gå ind med en eller anden form for subsidium for at få den samme pris, for der er et mindre kundegrundlag i de tyndtbefolkede områder.

Det er altså her, jeg synes der er et forklaringsproblem fra borgerlig side. Okay, så kan man sige, at staten kan give et tilskud, og at private så kan køre det videre, men så er det altså private, der driver en virksomhed i tyndtbefolkede områder med et tilskud fra staten for at få en pris, der svarer til prisen dér, hvor kundegrundlaget er større eller lignende. Og okay, så er det privat, men så er det jo privat med offentligt tilskud, og så er spørgsmålet, om forskellen er så stor. Men der er et problem her, som vi jo har oppe at vende, hver gang vi har en debat om disse ting.

Og så om SEAS og regningen: Regningen er der jo altså, underskuddet eksisterer i dag, ligesom vi har kendt det i forbindelse med gasselskaberne, og så er spørgsmålet, hvordan det skal dækkes: Skal det være staten, altså alle skatteyderne, der skal dække det, eller skal man sige, at virksomheden er ansvarlig for underskuddet? I sidstnævnte tilfælde er det altså kunderne i området, hvor man så må finde den billigst mulige løsning. Er det en konkurs, så kan det komme på tale. Er det billigere for selskabet, for forbrugerne og for samfundet uden en konkurs, skal man naturligvis overveje at prøve den mulighed. Men regningen er der, og den skal betales af skatteyderne eller af forbrugerne i området. Man kan altså ikke slette den regning, som rent faktisk eksisterer.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det var mange ord fra hr. Riishøj, men ingen besvarelse af indholdet i spørgsmålet. Spørgsmålet var: Når nu SF er så bekymret for de svageste borgere, hvor er SF's bekymring så henne for de forbrugere i SEAS-området, som fuldstændig uforskyldt i disse måneder modtager breve og girokort med besked om at være så venlige at indbetale nogle flere penge til den fælles pulje. De kan ikke frasige sig deres abonnement – havde jeg nær sagt – på strøm fra SEAS; de er tvunget til fortsat at være tilsluttet, men privatøkonomisk kan de ikke overkomme det. Hvad skal de små borgere, de dårligtstillede og svage borgere, gøre i den situation? Ja, de kan da godt læne sig tilbage og